

[Poul Schlüter.]

havde en regering, som bestod af 3 partier. Først for 2-3 dage siden fik folketingsudvalget specifikationer til sparetankerne. Først nu er der blevet indkaldt til et samråd med ministeren, hvor jeg håber der bliver lejlighed til at tale sagligt og i dybden om problemerne. Hvornår skal det finde sted? Dette samråd skal såmænd finde sted fredag eftermiddag, efter at folketinget er sendt på sommerferie. Derfor må jeg slå fast, at foreløbig har sparetankerne, som der har været talt så kolossalt meget om fra regeringens side, blot været skinmanøvrer. Men derfor er regeringen også ved at få skindet imod sig. Økonomiministeren og regeringen har tillægt denne periodes økonomiske politik, så vidt jeg kan se, efter devisen: lev stærkt, dø ung. Det første er allerede en kendsgerning; jeg tror også, at det sidste vil blive det.

Inden vi ser os om, er året gået og dermed importafgiftens provenu forsvundet. Vi har fået et svar på et interessant spørgsmål i spareudvalget, som var stillet til regeringen. Vi spurgte således: Er det ikke netop i 1973-74, at det store sparebehov indtræder, bl. a. fordi importafgiften bortfalder i løbet af dette år? Svaret på bilag 12 lyder:

„Det er rigtigt, at sparebehovet især indtræder i 1973-74, men det gør sig også gældende i de følgende år, hvor der heller ikke indgår provenu af importafgiften.“

Så enkelt kan det siges, men vi rykker tættere og tættere på året 1973-74, og intet er endnu sikkert omkring reduktioner i statsudgifterne.

Derfor må jeg også gå ud fra, at det er fuldstændig uundgåeligt, at vi får højere trækprocenter til næste år. Hvad vil man gøre, når importafgiften er væk? Vi har gennemført en ny sygesikringsordning; jeg mener ikke, man kommer uden om, at det må betyde, at den amtslige trækprocent stiger med 2 pct. til næste år. Vi har gennemført dagpengereformen; den betyder, at den statslige trækprocent går 1 pct. op. Vi kan vel forvente, at regeringen — eller hvordan ligger det? — vil mildne det stærke og sikre loft, den forrige regering lagde over kommunernes og amternes udgifter. Ja, jeg ved det ikke, for det er vel ikke færdigbehandlet, men bør jeg ikke frygte, at det let kan foranledige en stigning på 1, måske 2 pct. i de kommunale skatteprocenter?

Det særlige folkepensionsbidrag sættes op i de kommende år, og det betyder en stigning i skatteprocenten på 1 pct. over 3 år. Når jeg tager disse ting i betragtning, kan jeg ikke se, at der er mulighed for at undgå, allerede i kraft af disse kendsgerninger, en stigning i næste års trækprocent på 4-5. Jeg så gerne, det blev undgået, og vi vil fortsat gerne arbejde med på at forhindre det, men som regeringen har lagt tingene til rette, er det uundgåeligt i dette øjeblik.

Jeg tror slet ikke, der er håb om at nå et fornuftigt resultat i udgifts- og skattepolitikken, hvis regeringen fortsat vil have SF som sin faste makker i udgiftspolitikken. Kursen i udgiftspolitikken betyder, og det mener jeg er dybt alvorligt, at de erhvervsaktive i det danske samfund mere og mere bliver sorteper. Der deles ud rundhåndet til alt og alle, men folk, der passer deres job, folk, der har almindelige stillinger, som de er flittige i, og som har almindelige indkomster, bliver presset mere og mere, og til sidst bliver det en katastrofe. Vi må væk fra den kurs. Det giver for megen ulyst på arbejdspladserne til ekstra indsats, og det slutter med at skabe stagnation, som vi ikke er tjent med. Valget er klart for folketingets og regeringens arbejde. Det kan kun stå mellem to muligheder: nye skatter eller nye reduktioner i de offentlige udgifter.

Regeringens politik har på en række områder haft den effekt, at den har svækket den samlede samfundsøkonomi. Vi har oplevet en prisstigningsbølge. Den er blevet stærkere og stærkere, og de økonomiske eksperter siger til os, at alt peger på en alvorlig inflation til efteråret. Så vidt jeg kan se, bliver det meget svært at komme uden om, at 2 dyrtidsportioner udløses til efteråret. I det sidste par måneder har prisstigningerne været dobbelt så stærke, som de var i tiden før regeringsskiftet. Aprilindeksen er nu oppe på 108,4, og i maj kommer vi vel over 109, der udløser en ny dyrtidsportion. I de sidste 12 måneder for regeringsskiftet var der 4 OECD-lande, som havde mindre prisstigninger end Danmark. Siden har kun 3 af de 17 haft stærkere prisstigninger. Det mener vi er et alvorligt alarmsignal for dansk økonomi.

Jeg kan godt huske, hvor fornærmet regeringen blev, da nationalbankdirektøren den 27. februar udtalte, at inden længe ville det